

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1933

ΔΡΙΘ. 23

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Θεῖον ὑπῆρξε τὸ ρῆμα, τὸ λεχθὲν πρὸς τὸν «καθ' ὑπερβολὴν» ποτε «διώκοντα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ πορθοῦντα αὐτήν» Σαῦλον ὅτι «σκληρὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν», διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀψευδὲς καί, κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ παντὸς πολεμίου τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐφαρμοζόμενον. Ἐβεβαίωσε τὸ πρᾶγμα ἡ ὄλη τῆς κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀδιαλείπτου πολεμικῆς μακρᾶ ἱστορία, ἔρχονται δὲ νὰ θεβαιώσουν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς σημερινῆς ἀνευ προηγούμενου ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ ἀμειλίκτου καὶ συστηματικῆς διώξεως τῆς θρησκείας τοῦ Θεανθρώπου.

Εἶνε γνωστὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον αἱ μέθοδοι τῆς διώξεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ σημερινῇ Ρωσίᾳ. Ἐκ τῶν ἑκατοντάδων ναῶν, οἷτινες ἐπλήρουν τὴν ἀχανῆ ἐκείνην χώραν πρὸ τοῦ πολέμου, σήμερον ἀπομένουν ὀλίγαί τινες δεκάδες, διὰ νὰ μεταδληθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς κέντρα καὶ καταστήματα κοσμικῆς χρήσεως ἢ καὶ νὰ κατεδαφισθοῦν μέχρι θεμελίων κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ δευτέρου πενταετοῦς, ὡς κατεκρημνίσθησαν ἤδη οἱ περισσότεροι καὶ οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν ναῶν. Ἡ λατρεία ἐτέθη ὑπὸ ἀφορήτους περιορισμούς· ὁ κληρὸς ἐδεκατίσθη διὰ φόνον καὶ ἐξορίων, στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ τρέφεσθαι καὶ διαιτᾶσθαι, αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα του· εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπηγορεύθησαν τὰ μέσα τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἀμύνης τῆς πίστεώς τῆς· οἱ γονεῖς δὲν δικαιοῦνται νὰ διδάσκουν τὴν πίστιν τῶν πατέρων των εἰς τὰ τέκνα των ἐν τοῖς σχολείοις τοῦ κράτους ἢ ἀντιθρησκευτικῇ καὶ ἀντιχριστιανικῇ διδασκαλίᾳ ἀποτελεῖ τὸ κύριον μάθημα· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας χαρακτηρίζονται ὡς πιστοὶ εἶνε εἰ προγεγραμμένοι τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας παρίαί, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ζωὴ ἀποτελεῖ συνεχῆς ὀδυνηρὸν μαρτύριον.

Παρὰ τὰς ὄντως σατανικὰς μεθόδους δι' ὧν μέχρι τοῦδε ἐπεδιώχθη ἡ ἐκρίζωσις τῆς θρησκείας, ἰδίᾳ δὲ ἡ ἐξόντωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ρωσίᾳ, καθ' ὅς ἔχομεν ἐκεῖθεν προσφάτους εἰδήσεις, ἡ πίστις ἐξακολουθεῖ ν' ἀποβαίνει νικητρία ἐν τῷ δεινῷ κατ' αὐτῆς τούτῳ ἀγῶνι, καὶ δὴ μέχρι τοσούτου, ὥστε αὐτὸ τοῦτο

ν' ἀφοπλίζει τὴν τρομοκρατικὴν σοβιετικὴν ἐξουσίαν ἀπέναντι τῶν κέντρων, καθ' ὧν λακτίζει. Τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ οὐ μόνον δὲν ἐκρίζονται διὰ τοῦ πείσμονος ἀντιθρησκευτικοῦ ἀγῶνος τῶν Μπολσεβίκων, ἀλλὰ, ἀπ' ἐναντίας, καὶ περισσότερον ἐνισχύονται. Οὕτω, κατὰ τὴν ἐφημερίδα Α. Ρ. С. (ἀρθ. 138) περὶ τὸ παραμεθόριον χωρίον Οὐζδὰ ἐν τῇ σοβιετικῇ Λευκορωσίᾳ συνέβησαν αἱματηραὶ συγκρούσεις μεταξὺ ὁμάδος ἀθέων καὶ τοῦ πληθυσμοῦ, ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῶν πρώτων καταδαφίσεως ναῖσκου περιέχοντος θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου· οἱ κάτοικοι ἐξοργισθέντες ἐπυρπόλησαν τὸ οἶκημα τῆς ὀργανώσεως τῶν ἀθέων. Πάντες οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ξένων φύλλων, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ συμπαθῶς διακείμενοι πρὸς τὸ σοβιετικὸν καθεστῶς, σημειοῦν τὴν μείζονα ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν πληθυσμῶν, μάλιστα δὲ καὶ μέρους τῆς νεολαίας αὐτῆς, ἣτις ἐξεπαιδεύθη, ὑπὸ φανατικῶν ἀντιχριστιανικῶν πνεύμα. Οὕτω τὸ βερολίνειον φιλοσοβιετικὸν φύλλον «Vossische Zeitung» ἐν ἀνταποκρίσει τοῦ ἐκ Μόσχας περὶ τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα παρέσχε μίαν εἰκόνα τῆς ἰδιαζούσης θρησκευτικῆς ἐξάρσεως, μεθ' ἧς ὁ λαὸς ὑπήντησε τὴν Ἀνάστασιν. «Ἦδη ἀπὸ τοῦ ἑσπερινοῦ τοῦ Μεγ. Σαββάτου—γράφει ἡ ἐφημερίς—πάντες οἱ ὀλιγάριθμοι ναοί, ὅσοι ἀκόμη δὲν ἐκλείσθησαν ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων, ἦσαν κατάμεστοι πιστῶν. Παρὰ τὴν πυκνὴν καὶ ὑγρὰν χιόνα ἑκατοντάδες ἀνθρώπων συνωστίζοντο πρὸ τῶν ναῶν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ εἰσέλθουν, καὶ ἠκροῶντο τῆς θείας λειτουργίας ἀπὸ τῶν ἀνοικτῶν θυρῶν. Τὸ πλῆθος ἦτο τόσο πολὺ, ὥστε οἱ λειτουργοὶ μετὰ δυσκολίας ἠδυνήθησαν νὰ τελέσουν τὴν περὶ τοὺς ναοὺς εἰθισμένην λιτανείαν». Τὰς αὐτὰς πληροφορίας σημειοῖ ἡ ἀνταποκρισις λαμβανομένης καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

Πρὸ τοιαύτης ἀνευδότου ἀφοσιώσεως τοῦ λαοῦ εἰς τὴν θρησκείαν του εὐρεθεῖσα ἡ σοβιετικὴ ἐξουσία ἀναγκάζεται ἢ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τοιοῦτον οὐ μόνον ἄσκοπον, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον δι' αὐτὴν ἀγῶνα, ἢ νὰ χαλαρώσῃ τὰς ἀντιθρησκευτικὰς τῆς μεθόδους. Διότι ἀντὶ δι' αὐτοῦ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐξόντωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὑναντίον συντελεῖται ἡ ἐντονωτέρα

αὐτοῦ ἀναζωογόνησις. Καθ' ἃ ἀναφέρει ὁ ἐν Μόσχα ἀνταποκριτὴς τῆς ἐν Βαρσοβία ἐκδιδομένης πολωνικῆς «Gageta Polska» (ἀρθ. 107). «ἐὰν διαίρεση τις τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας εἰς «θριαμβευούσας», «στρατευομένας» καὶ «διωκομένας», ἡ ἐν τῇ Σοβιετικῇ ἐνώσει θέσις τῆς Ἐκκλησίας δεόν να καταταχθῇ εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν. Ἐν τούτοις ἡ Ἐκκλησία αὕτη πάσχει σήμερον ὀλιγώτερον ἢ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐπαναστάσεως. Διότι πρῶτιστα πάντων ἐψυχράνθη ἡ πρώτη ἐπαναστατικὴ ἐξαφίς τοῦ νέου καθεστώτος, ἥτις ὡς ἀποτέλεσμα εἶχε τὴν διεύρυνσιν τῶν πρὸς τὰς μεγάλας μάζας προστριβῶν μάλλον, ἢ τὴν ἣν ἐπεδίωκεν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν θρησκευτικὴν σφαίραν». Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνταπόκρισιν αἱ σοβιετικαὶ ἀρχαὶ ὑποχωροῦσαι εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην να ἐπιτρέψωσιν ὄχι μόνον τὰς θρησκευτικὰς κωδωνοκρουσίας, ἀλλὰ καὶ τὴν τήρησιν τῆς πρὸ πολλοῦ καταργηθείσης ἐφθήμερου ἐβδομάδος. «Εἰς τὰ χωρία αἱ σχολικαὶ διακοπαὶ προσηρμύσθησαν πρὸς τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα. Ὁ διαβαίων τὴν ὁδὸν ἱερεὺς δὲν γίνεσθαι πλέον ἀντικείμενον τῶν σαρκασμῶν τοῦ ἔχλου ἢ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐξουσίας. Ὁ ὅλος ἀγὼν κατὰ τῆς θρησκείας περιορίζεται σήμερον εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν, τὴν τὴν ὁποῖαν προσπαθοῦν να διεξάγουν ἐπὶ ἐδάφους ἐπιστημονικοῦ ἰδίως διὰ τοῦ τύπου, τοῦ κινήματογράφου, τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῶν μουσείων. Ἐκ δὲ τῶν ἐπισκεπτομένων τὰ ἀντιθρησκευτικὰ μουσεῖα ἄλλοι μὲν σταυροκοποῦνται κρύφα, ἄλλοι δὲν ὕψωνται να συγκρατήσων τὰ δάκρυα, ἄλλοι ἀφαιροῦνται μὲ κατάνυξιν πρὸ τῶν εἰκόνων. Οἱ κυβερνητικοὶ κύκλοι δὲν δεικνύουν τὸν πρότερον ἀντιθρησκευτικὸν φανατισμὸν, ἡ δὲ δρᾶσις τοῦ γνωστοῦ συνδέσμου τῶν ἀθέων περιορίζεται εἰς τὰς θαρσυδῶδεις ἀντιθρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν μεγάλων ἐορτῶν καὶ εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ κακῆς τυπογραφικῆς ἐμφανίσεως περιοδικοῦ «Ὁ Ἄθεος». Οἱ μὴ ἀποκρύπτοντες τὰς θρησκευτικὰς τῶν πεποιθέσεις, καίτοι δὲν ἐλπίζουν εἰς ὑποστήριξιν, δὲν στεροῦνται ὅμως τοῦ ἐπιουσίου, ὡς τὸ πρότερον.

Πολλοὶ κομμουνισταὶ ἀνέχονται εἰς τὰς κατοικίας τῶν ἁγίας εἰκόνας, ἐν περιπτώσει δὲ παρατηρήσεως ἐκ μέρους τοῦ κόμμιματος δικαιολογοῦνται ὅτι αἱ σύζυγοί τῶν θρησκείων, τὸ δὲ σοβιετικὸν σύνταγμα ἀπαγορεύει τὴν εἰαν εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα. Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ σύζυγοι αὗται θαπτιζοῦν τὰ τέκνα τῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν χωρὶς να φαίνεται ὅτι ἐκ τούτου ζημιούται ἡ παγκόσμιος ἐπαναστάσις. Ἦδη δὲ

αὐτὸς ὁ ἡγέτης τοῦ σοβιετικοῦ ἀθεϊσμοῦ Γιαροσλάβσκη ἐν τῷ συνεδρίῳ τῶν ἀθέων τοῦ 1929 εἶχεν ὁμολογήσει, ὅτι ἡ προσφυγὴ εἰς καταναγκαστικὴν διάλυσιν πάντων τῶν θρησκευτικῶν ὀργανισμῶν θὰ ἰσοῦτο πρὸς ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα κατὰ 60—70 τοῦλάχιστον ἑκατομμυρίων ἐργαζομένων ἀνθρώπων. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ πᾶσα ἀντιθρησκευτικὴ καὶ ἀντιχριστιανικὴ δρᾶσις περιορίζεται πλέον εἰς μόνα τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὅποια ἐπεβλήθη συστηματικῶς ἡ ἄθεος διδασκαλία. Ἡ ἐξ αὐτῆς θρησκευτικῆς φθορᾶ εἶνε δεδαίως εὐνόητος· ἀλλ' αὐτοὶ οὗτοι οἱ σοβιετικοὶ προπαγανδιστὰὶ ἀναγκάζονται να ὁμολογήσων ὅτι καὶ ταῦτα ἀκόμη τὰ μέτρα δὲν φέρουσιν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, διότι μέγιστον μέρος καὶ τῆς σπουδαζούσης νεότητος παραμένει πιστὸν εἰς τὴν πάτριον πίστιν, τὴν ὁποῖαν οἱ νέοι ἀναγκάζονται ν' ἀποκρύπτουν.

Οὐδεὶς πιστεύων εἰς τὴν θεῖαν ἐν τῷ χριστιανισμῷ δύναμιν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ποτε ἀμφέβαλεν, ὅτι καὶ ἐν τῷ σημερινῷ ἀπαραδειγματίστῳ κατ' αὐτοῦ διωγμῷ ἡ νίκη τελικῶς θ' ἀποθῇ ὑπὲρ τοῦ διωκομένου· θὰ ἦνε ἡ νίκη τῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο δὲν ἐκπληττόμεθα ἐκ τῶν προσφάτων τούτων εἰδήσεων περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν ὑποχωρήσεων τοῦ ἀντιθέου ρωσικοῦ μπολσεβισμού. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, συμπάσχουσα ἐν ταῖς δειναῖς δοκιμασίαις τῆς ἀδελφῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, οὐ μόνον χαίρει ἐπὶ τῇ νικηφόρῳ αὐτῆς καρτερίᾳ, ἀλλὰ καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ θαυμασμοῦ πρὸ τοῦ χριστιανικοῦ ἡρωϊσμοῦ τοῦ ὀρθοδόξου τῆς συγχρόνου Ρωσίας κόσμου, διότι ὄντως ἡρωεὺς τῆς πίστεως ἀναδεικνύονται ἐν τῇ ὑπὸ τοιοῦτους διωγμοὺς χριστιανικῇ εὐσταθείᾳ τῶν ἐφάμλλοι τῶν μαρτύρων τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Οὐδεμία δ' ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκ τῆς ἀξιοθαυμάστου ταύτης ἐγκαρτερήσεως θὰ ἀναδύσων νέοι πλούσιοι κρυστάλλινοι κρουνοὶ γνησίας χριστιανικῆς ζωῆς, διότι εἰς μείζονα τοῦ χριστιανισμοῦ ἐξάνθησιν θὰ ἀγάγη ἀνατιρρήτως ὁ κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως διωγμὸς. Ἡ πίστις εἰς τέλος νικᾷ διότι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται· «πᾶν δὲ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον» — κατὰ τὸν ἀπόστολον Ἰωάννην· — «καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν». Ἡ πίστις αὕτη ἔχει «κέντρα» διὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς, αἵτινες ἤρχισαν ἤδη να αἰσθάνωνται πόσον σκληρὸν εἶνε να λακτιζῶσι πρὸς αὐτὰ, κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν τῶν. Καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου εἶνε ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ἀνακύψῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἐκ τῆς συνεχούσης αὐτὴν σήμερον συμφορᾶς καὶ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ὀρθοδόξιαν ἠνωμένη καὶ ἀμέριστος.

ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ [3]

Ἡ πραγματικὴ παρουσία τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ.—Ἡ θεία Εὐχαριστία ὡς θυσία.—Ἡ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μυστηριακὴ κοινωνία. Ἡ ἐνοποίηση τῆς διοικήσεως τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.—Δήξις τῆς πρώτης συναντήσεως ἀγγλικανῶν καὶ ὀρθοδόξων.

4. «Ἡ πραγματικὴ παρουσία τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτῆς ὡς θυσίας» ὑπῆρξε τὸ τέταρτον τῶν ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων προβληθέντων θεμάτων. Ἡ περὶ πραγματικῆς παρουσίας διδασκαλία τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς τὰ ἑξῆς: Μετὰ τὸν καθαγιασμὸν τῶν τιμίων δώρων, τὰ προσφερόμενα, ἄρτος καὶ οἶνος, μεταβάλλονται ἢ μεταποιῶνται εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἐντεῦθεν καὶ μετὰ τὸν καθαγιασμὸν οὔτε δῶρα ταῦτα οὔτε ἀντίτυπα καλοῦνται, ἀλλὰ μόνον σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ. Περὶ δὲ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν γίνεται ἡ μεταβολὴ αὐτῆ ἢ ἡ μεταποίησις, ἡ Ὀρθοδ. Ἐκκλησία μὴ πολυπραγμονοῦσα διδάσκει, ὅτι οὗτος ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρωπίνην κατάληψιν καὶ ἀποτελεῖ θαῦμα προσομοίων πρὸς ἐκεῖνο, δι' οὗ ὁ Κύριος μετέβαλεν ἐν Κανά τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον. Ὅτι δὲ ταῦτα εἶνε σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ μετὰ τὸν καθαγιασμὸν καθ' ἑαυτὰ, ἀνεξαρτήτως δηλ. τοῦ μεταλαμβάνοντος αὐτὰ, μάρτυρεί ἡ σύμφωνος πράξις τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως μετ' εὐλαθείας διατηρῆ τὰ Ἅγια πρὸς μετάληψιν τῶν πιστῶν ἐν ἀσθενείᾳ ἢ ἄλλῃ τινὶ ἐκτάκτῳ ἀνάγκῃ εὐρισκομένων. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Θεολογία ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς παραλαβοῦσα ἐχρησιμοποίησε καὶ τὸν ὄρον «μετουσίωσις», οὐδέποτε ὅμως ἠκριβολόγησε περὶ τὴν υποκειμένην τῷ ὄρω τούτῳ φιλοσοφικὴν διάκρισιν εἶδους καὶ οὐσίας καὶ πολλὰ ὀλιγώτερον ἠσπάσθη τὴν χυδαίαν ἢ ὑλιστικὴν ἀντίληψιν τῆς παρουσίας, ἀφοῦ ὁ Κύριος πάρεστιν ἐν τῇ Μυστηρίῳ ἐν τῷ δεδοξασμένῳ αὐτοῦ σώματι. Ἡ σπουδὴ δὲ τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων νὰ εἰσαγάγωσιν ὄρους καὶ ἐξηγήσεις εἰλημμένας ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς θεολογίας κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ πόθου ν' ἀποκρούσωσι τὴν Προτεσταντικὴν ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ τὴν Καλβινικὴν ἀντίληψιν, ἣτις ἠπειλήσῃ νὰ εἰσελάσῃ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολὴν διὰ τῆς Καλβινιστοῦς Ὀμολογίας Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως καὶ διὰ τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐπηρσασθέντων ὁπαδῶν αὐτοῦ. Ἀφ' οὗτο ὁ κίνδυνος ἐκεῖνος ἀπεκρούσθη, ἡ γεωτέρα θεολογία ἐπανήλθεν εἰς τοὺς ὄρους, ὧν ἐγένετο χρῆσις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀδιαιρέτῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἴσταται εὐλαθῆς καὶ σιγῶσα πρὸ τοῦ μυστηρίου τῆς μεταβολῆς.—Ἐναντι τῆς σαφοῦς καὶ ἐνιαιίας αὐτῆς διδασκαλίας τῶν Ὀρθοδόξων οἱ Ἀγγλικοὶ διὰ τῶν παρατεθέντων χωρίων τόσον ἐκ τῆς «Κατηχήσεως» καὶ «τῶν 39 ἄρθρων», ὅσον καὶ ἐκ τῶν «εὐχῶν» τῶν Ἀγγλικανικῶν Λειτουργιῶν δὲν ἐπεισαν τελείως τοὺς Ὀρθοδόξους, ὅτι ταῦτα δὲν δύ-

ναι νὰ ἐρμηνευθῶσι καὶ ὡς σημαίνοντα τὴν υποκειμένην ὑπὸ τοῦ πιστεύοντος μετάληψιν τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ μᾶλλον ἢ τὴν πραγματικὴν ἀνεξαρτήτως τοῦ μεταλαμβάνοντος παρουσίαν αὐτῶν. Ἐντεῦθεν προήλθεν ἡ ἐρώτησις, ἣν ἐξ ὀνόματος τῶν Ὀρθοδόξων ἀπηύθυνεν ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἂν οἱ Ἀγγλικοὶ δέχονται, ὅτι τὰ καθαγιασθέντα καὶ ἀπομείναντα μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν δῶρα ἐξακολουθοῦν νὰ θεωρῶνται σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ. Τὴν καταφατικὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἐπισκόπου Gloucester μετὰ χαρᾶς ἐδέχθησαν οἱ Ὀρθόδοξοι ὡς αἴρουν τὰς ἀμφιβολίας, ἅς δύναται νὰ γεννήσῃ ἢ ἀνάγκωσις τῶν παρατεθέντων χωρίων. Ἐγέννησεν ἐκπληξιν ἐπομένως τὸ γεγονός ὅτι ἐν τῇ ὑποβληθείσῃ εἰς τὸ Συνέδριον Ἐκθέσει τῆς Ἐπιτροπῆς ἀντὶ τῶν σαφῶν λέξεων «σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ» ὡς αὐταὶ ἀναφέρονται ἐν τοῖς Πραγματικῶς ἐτέθη «τὸ μυστήριον τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ» καὶ προστεθῆ ὡς λόγος «ὅτι κέκτηται τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν, ἣν καὶ πρὸ τῆς μεταδόσεως», ὅπερ θὰ ἐπερίττειεν ἂν οἱ συντάκται αὐτῆς ἐδέχοντο ἀπλούστατα, ὡς οἱ Ὀρθόδοξοι, ὅτι ταῦτα εἶνε σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ. Τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ κατέληξεν ἡ περὶ θείας Εὐχαριστίας συζήτησις μεταξὺ Ἀγγλικανῶν θεολόγων ὀλίγον βραδύτερον, καὶ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ δυνατοῦ πλειόνων τῆς μίᾳς ἐκδοχῶν τῆς παρουσίας τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου παρέχουσι τὴν κλεῖδα εἰς ἐξήγησιν τοῦ φόβου μήπως διὰ σαφοῦς φρασεολογίας ἀποκλεισθῇ τὸ δυνατόν τῆς ὑπαγωγῆς ὑπ' αὐτὴν περισσοτέρων τῆς μίᾳς γνημῶν.

Αἱ δηλώσεις τῶν Ἀγγλικανῶν περὶ τοῦ δευτέρου σημείου, τ. ἔ. τῆς Θ. Εὐχαριστίας ὡς θυσίας, στηριχθεῖσαι κυρίως ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως, ἣν οἱ δύο Ἀγγλοὶ Ἀρχιεπίσκοποι ἔδωκαν πρὸς τὸν Πάπαν Λέοντα τὸν Π', ἐγένοντο εὐπροσδέκτως δεκταὶ ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων. Διότι καὶ οἱ Ἀγγλικοὶ ἐξαίρουσιν, ὅτι ἡ προσφερομένη ἐπὶ τῆς ἀγ. Τραπέζης θυσία δὲν εἶνε ἐπανάληψις τῆς ἀπαξ προσερχθείσης ἐπὶ τῷ Γολγοθᾷ θυσίας, ἀλλ' εἶνε προσφορά αὐτῆς ἐκείνης τῆς θυσίας γινομένη ὑπὲρ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας εἰς διηνεκὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐξιλαστικοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Διὰ τῆς ταυτίσεως τῆς Εὐχαριστηρίου θυσίας πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾷ, χωρὶς νὰ παραβλάπτηται ἡ πίστις, ὅτι ὁ Κος ἀπαξ προσήνεγκεν ἑαυτὸν θυσίαν εἰς τὸ διηνεκές, ἐξηγοῦνται αἱ διὰ ταύτης παρεχόμενα δωρεαί, ὧν πρώτη ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν, ὡς ἀπόρροια ἐκείνης. Καὶ τοι δὲ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῶν Ἀρχιεπισκόπων λέγεται, ὅτι ἡ Θ. Εὐχαριστία ὡς θυσία προσφέρεται ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπεθύμουν νὰ δεδαιωθῶσιν ἐτι μᾶλλον, ἂν οἱ Ἀγγλικοὶ συμφωνοῦσιν, ὅτι αὕτη προσφέρεται ὑπὲρ «ζώντων καὶ νεκρῶν». Ὁ Ἐπίσκοπος Gloucester, ἀφοῦ ἐξήγησε τοὺς μετὰ τὴν Μεταρρύθμισιν δισταγμοὺς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ νὰ προσεύχηται ὑπὲρ τῶν νεκρῶν προσέθηκεν ὅτι αἱ ἐν τῇ Εὐχῇ τῆς Ἀναφοράς λέξεις «ἵνα ἡμεῖς καὶ ἡ ὅλη Ἅγια Σου Ἐκκλησία τυχωμεν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν» πε-

ριλαμβάνουσι τὸ σύνολον τῶν πιστῶν, ζώντων καὶ τεθνεώτων. Ἡ θεθαίωσις δὲ τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ ὑπὲρ τῶν νεκρῶν προσευχαί ἀποτελοῦσι νῦν πράξιν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ ἡ παράθεσις τῆς ὑπὲρ τῶν νεκρῶν Εὐχῆς τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς «Πρόσδεξαι τὰς δεήσεις ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος δούλου Σου καὶ δώρησαι αὐτῷ εἰσοδὸν εἰς τὴν χώραν τοῦ φωτός καὶ τῆς χάριτος» ἱκανοποίησαν τοὺς Ὀρθόδοξους. Ἐπειδὴ ἔμως κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν ἡ ἔλη φρασσεολογία τῶν Εὐχῶν δεικνύει ἐπιφύλαξιν τινα, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν, ὅπως τὸ Συνέδριον τοῦ Lambeth πρὸς τὴν εἰς ἐπισήμους δηλώσεις περὶ τῆς διδασκαλίας ἐν γένει τῶν Ἀγγλικανῶν ὡς πρὸς τὰ συζητηθέντα σημεῖα, ἵνα καὶ οἱ μὴ μετασχόντες τῶν συζητήσεων μορφώσωσι σαφεστέραν ἰδέαν περὶ τῶν ἀνταλλαγέντων. Ἀλλὰ τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ μὴ συνελθόν, ὡς ἐδήλωσαν, (Resol. 33 c) ὡς Σύνοδος πρὸς ἔκθεσιν Ὄρου σκοπὸν ἔχοντος νὰ καθορίσῃ διδασκαλίαν ἀπέσχε νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην ἐπίσημον δόλωσιν περὶ τῶν ἐν τῇ περιλήψει ἀναφερομένων ἀντικειμένων καὶ ἠρκέσθη νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀποδέχεται τὰς γενομένας ὑπὸ τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων δηλώσεις ὡς ἐπαρκῆ ἀπολογισμὸν τῆς διδασκαλίας καὶ πράξεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας.

δ. Μετὰ τοῦ περὶ ἑίας Εὐχαριστίας θέματος ἐτεροματίσθη κυρίως εἰπεῖν ἡ περὶ δογματικῶν ζητημάτων συζήτησις. Τὰ πρακτικῆς φύσεως ζητήματα, ὅσα συνεζητήθησαν, ἦσαν δύο. Τὸ περὶ μυστηριακῆς κοινωνίας ἐξ ἀνάγκης μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ὅπου ὑπάρχει ἔλλειψις ἱερέως τῆς ἐτέρας, καὶ τὸ περὶ ἐνοποίησης τῆς διοικήσεως τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ πρώτου οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπέμειναν, ὅτι ἐνῶ συγκατάθεσις ὡς πρὸς τὸ Βάπτισμα καὶ τὸν Γάμον εἶνε δυνατὴ ἀπὸ ὀρθόδοξου ἀπόψεως ἡ θεία Εὐχαριστία ἐπιτρέπεται νὰ δοθῇ μόνον ὑπὸ ἱερέων μιᾶς Ἐκκλησίας πρὸς μέλη τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Ἐδηλώθη ὅτι ἡ ἀποδοχὴ Ἀγγλικανῶν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον κοινωνίαν, ἥς ἐμνημονεύθησαν πρόσφατα παραδείγματα, δὲν ἔτυχον τῆς ὁμοφώνου ἐγκρίσεως παρ' Ὀρθόδοξοις. Προκειμένου δὲ περὶ τῆς πράξεως, καθ' ἣν Ὀρθόδοξοι προσέρχονται πρὸς κοινωνίαν εἰς Ἀγγλικανούς ἱερεῖς, ὅπου ἔλλείπει Ὀρθόδοξος, ὡς συμβαίνει ἐν τισὶ τμήμασι τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἄλλαχού, οἱ Ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι ὡς ἀναρμυδίοι ἐπεφύλαξαν τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Προσύνοδον, ἀρκεσθέντες ν' ἀποδεχθῶσι συνέχισιν τῆς νῦν πράξεως, ἐφ' ὅσον οὐδεμία ὀρθόδοξος ἀρχὴ προβαίνει εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτῆς. — Τὸ δεύτερον τῶν ζητημάτων, ἐξ ὀλοκλήρου διορθόδοξον, ἐδηλώθη, ὅτι θέλει ὡσαύτως διακανονισθῆ ὑπὸ τῆς μελλούσης Ὀρθόδοξου Προσυνόδου. Δεδομένου, ὅτι οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθόδοξοι διατελοῦσι νῦν ὑπὸ Ἐπισκόπους, ἕκαστος τῶν ὁποίων ὡς ἀνωτέρων αὐτοῦ ἀρχὴν ἀναγνωρίζει τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς ἣν λόγῳ ἔθνισμοῦ καὶ προελεύσεως αὐτὸς καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν ποιῆμιον ἀνήκουσι, τὰ τυχὸν ἀναφερόμενα ζητήματα τὸ γε νῦν δεόν νὰ ἐκκαλῶνται εἴτε εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς οἰκίας ἐν Ἀ-

νατολῇ Ἐκκλησίας εἴτε εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Οὕτως ἐλήξεν ἡ πρώτη συνάντησις Ἀγγλικανῶν καὶ Ὀρθόδοξων, καθ' ἣν διεπιστάθη ἡ συμφωνία τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐν σπουδαίαις ζητήμασι καὶ διηνοίχθη ἡ ὁδὸς πρὸς περαιτέρω συζητήσεις καὶ εὐρύτεραν αὐτῶν συμφωνίαν. Ἀλλὰ τοῦτο φέρει ἡμᾶς εἰς τὴν δευτέραν Ἀγγλικανῶν καὶ Ὀρθόδοξων ἐν Λάμπεθ συνάντησιν.

(Συνεχίζεται)

ΑΙ ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΣΥΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ

Ὡς ἀνεγράφη ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς παγγροιστιανικῆς ὁργανώσεως τοῦ «Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ» (Life and work) καὶ τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου προαγωγῆς διεθνῶς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν» συ ἐκλήθησαν τὸν παρελθόντα μῆνα ἐν Βουκουρεστίῳ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν ἐν ταῖς βαλκανικαῖς χώραις ἐθνικῶν συμβουλιῶν τῶν ἐν λόγῳ ὁργανώσεων καὶ συνσκέφθησαν περὶ τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν προβλημάτων καὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι θὰ ἠδύναντο νὰ συμβάλωσιν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν, καθὼς καὶ περὶ τῶν μεθόδων τῆς ἐμπειρίας τῆς εἰρήνης ἐν τοῖς Βαλκανίοις διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν ἠθικῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας. Σκοπὸς τῶν συσκέψεων τούτων, ὅπως ἄλλως τε, καὶ πᾶντων τῶν παρομοίας φύσεως συνεδρίων — ὑπῆρξεν ἡ ἐν χριστιανικῷ ἀδελφικῷ πνεύματι μελέτη τῶν ὡς ἄνω ζητημάτων μεταξὺ τῶν ἐνδιωφερομένων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι οἱ μετέχοντες τῆς κινήσεως ταύτης προτίθενται νὰ βοηθήσωσι τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν πραγματοποιήσωσιν ὅσων ἐκ τῶν προτάσεων καὶ τῶν εὐχῶν τοῦ Συνεδρίου ἠθέλην αὐτὴ ἐγκρίνει ὡς πραγματοποιήσιμους. Περιστὸν νὰ σημειωθῇ ὅτι οὐδεμίαν ἐπίσημον διὰ τῶν συσκέψεων τούτων δέσμευσιν ἀναλαμβάνουσιν αἱ Ἐκκλησίαι, ἐκάστη δ' αὐτῶν διατηρεῖ τὴν ἑαυτῆς ἐλευθερίαν διὰ τὴν ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογῆν τῶν πορισμάτων αὐτῶν. Μετασχόντες προσωπικῶς τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας θεωροῦμεν καθήκον νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα σύντομον περίληψιν τῶν πεπραγμένων τῶν ἐν λόγῳ συσκέψεων, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησίας».

Κατὰ τὴν δημοσίαν ἔναρξιν τῶν Συνεδρίων ἦτις ἐγένετο τὴν Κυριακῇ, 14 Μαΐου, ὥρ. 4 μ.μ. ὡμίλησαν ἐπ' ὀλίγον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀντιπροσωπειῶν περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ προγράμματος τῶν συσκέψεων τούτων. Ἀμέσως δὲ τῇ ἐπομένῃ προεδρεύοντος τοῦ καθηγητοῦ κ. Adolf Keller, προέδρου τοῦ κοινωνικοῦ τμήματος τοῦ «Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ», προέβημεν εἰς συζήτησιν περὶ τῶν «βιβλικῶν καὶ δογματικῶν βάσεων τῆς χριστιανικῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς», ἐπὶ τῇ βάσει μικρᾶς καὶ ἐμπειριστικῆς μελέτης, ἣν εἶχεν ὑποβάλλει ὁ ἡμέτερος Καθηγητῆστοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος¹, Γεν. Γραμμα-

1. Ὁλόκληρος ἡ εἰσήγησις αὐτῆ τοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει».

τεύς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου». Ἡ συζήτησις ὑπῆρξε λίαν διαφωτιστικὴ καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις διὰ τὴν περαιτέρω ἐρευναν τῶν πρακτικῶν μέσων, δι' ὧν θὰ ἡδύνατο σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ ἐργασθῆ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἐδάφους. Κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου ζητήματος ἐδόθη ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐξετασθῆ γενικώτερον μὲν ἡ κοινωνικὴ ἀνάγκη, εἰς ἣν θὰ εἶχε ν' ἀνταποκριθῆ σήμερον ἡ Ἐκκλησία ἐν ταῖς βαλκανικαῖς χώραις, εἰδικώτερον δὲ τὸ ἀγροτικὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τὰς πλείστας ἐξ αὐτῶν, ὡς καθαρῶς ἀγροτικὰς χώρας. Μετὰ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος ἠκούσθησαν ἐν τῷ Συνεδρίῳ αἱ ἀνακοινώσεις τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας περὶ τῆς σῶφρονος τακτικῆς, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἐτήρησεν ἡ παρ' ἡμῖν διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐν τῷ ζητήματι τῆς πάλης τῶν τάξεων, περὶ τῆς ἐξόχου πράγματι ἐργασίας κοινωνικῆς προνοίας, ἣτις συντελεῖται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, πρωτοβουλία πολλῶν ἐκ τῶν σεβ. ἱεραρχῶν καὶ τῆ ἀγαπῆ συνεργασίᾳ τῶν λαϊκῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν ὁργανώσεων, περὶ τῆς ζωῆς θρησκευτικῆς κινήσεως, ἣν ἐκπροσωπεῖ ἡ Ἀδελφότης τῆς «Ζωῆς» καὶ ἄλλαι φιλοτίμως ἀμιλλώμεναι ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Ἐθαγγελίου Χριστιανικαὶ ὁμάδαι, περὶ τῆς μεταξὺ τῆς σπουδαζούσης νεολαίας παρατηρουμένης στροφῆς πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τῆς θαυμαστῆς ἐπεκτάσεως τοῦ Κατηχητικοῦ ἔργου, περὶ τῆς ὑπάρξεως παρ' ἡμῖν ἰδιαιτέρων κινήσεων διὰ τὴν μελέτην τῶν χριστιαν. κοινωνικῶν ἀρχῶν, ὡς ἡ «Χριστιαν. Κοινωνικὴ Ἐνώσις» καὶ ὁ «Ἀκαδημαϊκὸς Κοινωνικὸς Σύνδεσμος» καὶ περὶ τῆς σημαντικῆς, τέλος βιβλιογραφίας, ἣτις ἐξεδόθη, κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδία ἔτη, ὑπὸ τοὺς καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐνδιαφερομένων διὰ τὸ κοινων. ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὰ σχετικὰ πορίσματα αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου ἐτόνισεν τὴν ἰδιαιτέραν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ ἐν τῷ χριστιανικῷ κοινωνικῷ πνεύματι ἀγωγὴ τῆς νέας γενεᾶς καὶ διετύλωσε τὴν παράκλησιν, ὅπως εἰς ἐκάστην χώραν συσταθῶσι τμήματα τῆς νεότητος τοῦ «Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ».

Κατὰ τὴν δευτέραν Σύσκεψιν, (17-19 Μαΐου), τῶν ἐργασιῶν τῆς ὁποίας προέδρευεν ἀναλλὰξ ἀνὰ εἰς ἀντιπρόσωπος ἐξ ἐκάστης χώρας, ἐμελετήθησαν ἐν πνεύματι ἀληθῶς χριστιανικῷ, οἱ τρόποι τῆς ἀντικρούσεως τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας καθὼς καὶ αἱ δυσκολαί, τὰς ὁποίας συναπῆ σήμερον ἡ εἰρηνευτικὴ ἐργασία ἐν τοῖς Βαλκανίοις καὶ ἐτονίσθη ἐπανειλημμένως ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ ἐνότις τῆς πίστεως διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν. Ἀνεκοινώθη ἡ μέχρι τοῦδε δρασὶς τοῦ «Συνδέσμου» ἐν ἐκάστη ἀντιπροσωπευμένῃ χώρᾳ καὶ συνεφωνήθη, ὅπως καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τηρηθῆ ἡ παλαιὰ ἀπόφασις τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀθηνῶν, καθ' ἣν ἐν περιπτώσει δυσκολίας ἀναφυομένης τυχὸν μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων βαλκανικῶν χωρῶν, τὰ ἐν αὐταῖς ἐθνικὰ συμβούλια θὰ συνεργασθῶσιν ἐν πνεύματι ἀδελφικῷ διὰ τὴν ἄρισιν τῶν ἀφορμῶν τῶν παρεξηγήσεων. Ἐμελετήθησαν, τέλος εἰδικώτερον τὰ πρακτικὰ μέσα δι' ὧν θὰ ἡδύνατο αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι νὰ καλλιεργήσωσιν ἔτι μᾶλλον τὸ πνεῦμα τῆς

βαλκανικῆς εἰρήνης, ἐπὶ τῇ βάσει κυρίως τῆς σχετικῆς λίαν διαφωτιστικῆς μελέτης τοῦ ἡμετέρου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δημ. Σ. Μπαλάνου, ἣν ἀνεκοίνωσεν ὁ ὑποφαινόμενος¹. Ἡ συζήτησις κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην Σύσκεψιν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν διαφωτισμὸν τῶν μετασχόντων ἐπὶ πλείστων ὄσων ζητημάτων ἀφορώντων τὰς σχέσεις τῶν λαῶν μας καὶ ἔφερεν εἰς φῶς τὴν ἀνάγκην τῆς τακτικώτερας καὶ συστηματικώτερας ἐπαφῆς τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Συσκεψεων τούτων ἐδόθη—ὡς ἦτο φυσικὸν—ἡ εὐκαιρία εἰς πλείστας ὄσας ἀτομικὰς συναντήσεις μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων, κατὰ τὰς ὁποίας ὄχι μόνον ἐκαλλιεργήθη ἀκόμη περισσότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συνεργασίας, ἀλλὰ καὶ ἐδόθη ἀφορμὴ διὰ τὴν προκοταρικὴν συζήτησιν ἐπὶ πλείστων σοβαρῶν ζητημάτων, σχέσιν ἐχόντων πρὸς τὴν περαιτέρω συνεργασίαν αὐτῶν. Κατὰ τὰς συναντήσεις ταύτας ἐδόθη ἰδιαιτέρα προσοχὴ εἰς τὴν ἐξέυρεσιν τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τῆς δημιουργίας ἐνὸς βαλκανικοῦ—ὀρθοδόξου Κέντρου συστηματικῆς παρακολούθησεως καὶ μελέτης τῶν ἀπασχολησάντων τὸ Συνέδριον καὶ ἄλλων συναφῶν ζητημάτων καὶ εἰς τὴν συστηματοποίησιν τῆς παιδαγωγικῆς πείρας τῶν ὀρθοδόξων χωρῶν, ἐν τῇ ἀντιμετώπισει τῶν συγχρόνων δυσκολιῶν τῆς νεότητος.

Εἰς τὴν συστηματικώτεραν μελέτην τοῦ τελευταίου θέματος, ἔδωκεν ἰδιαίτουςαν εὐκαιρίαν μία τρίτη Σύσκεψις, συγκαροτηθεῖσα ἐπίσης ἐν Βουκουρεστίῳ (19-21 Μαΐου), τῇ πρωτοβουλία τοῦ Προέδρου τῆς «Παγκοσμίου Ἐπιτροπῆς τῶν Χριστιαν. Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων» Dr John Mott, χάριν τῆς ὁποίας ἐκλήθησαν ἐκ τῶν διαφόρων ὀρθοδόξων χωρῶν καὶ οἱ εἰδικώτερον ἀσχολούμενοι εἰς τὸ ἐν ταῖς χώραις ταύταις παιδαγωγικὸν καὶ μορφωτικὸν ἔργον τῆς «Χριστιαν. Ἀδελφότητος τῶν Νέων». Κατὰ τὴν Σύσκεψιν ταύτην ἐξητάσθησαν οἱ κίνδυνοι καὶ αἱ ἀνάγκαι τῆς συγχρόνου νεολαίας καὶ τὰ μέσα τῆς ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν, εἰδικώτερον δὲ καθωρίσθησαν τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τοῦ προγράμματος τῶν «Χριστιαν. Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων» τὰ ἀφορῶντα τὴν ὅλην αὐτῆς κατεύθυνσιν καὶ δρᾶσιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς μεταξὺ τῶν νέων τῶν ὀρθοδόξων χωρῶν. Ἡ πείρα τῆς ἐν Παρισίοις χριστιανικῆς κινήσεως τῶν προσφύγων ῥώσων φοιτητῶν, τὴν ὁποίαν ἐξέθηκεν ὁ Καθηγητὴς κ. Zenkovsky καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας τῆς παρ' ἡμῖν «Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων», περὶ ὧν ἐπανειλημμένως ἐγένετο λόγος ὑπὸ τοῦ γράφοντος, ἐχρησίμευσαν ὡς βάσεις διὰ τὴν περαιτέρω μελέτην καὶ τὸν καθορισμὸν τῶν λεπτομερειῶν τοῦ ἐν λόγῳ προγράμματος. Διότι—πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ—παραλλήλως πρὸς τὴν ῥωσικὴν κίνησιν τῶν Παρισίων ἡ Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν εὐρίσκειται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁμωνύμων Ἀδελφοτήτων τῶν ὀρθοδόξων χωρῶν ἀπὸ ἐπόψεως τῆς κατανοήσεως τῶν ἀναγκῶν τῆς ὀρθοδόξου νεολαίας, τῆς ἀναλόγου προσαρμογῆς τοῦ προγράμματός τῆς καὶ τῆς μεμαρτυρημένης ἀποτελεσματικότητος τῆς

1. Καὶ ἡ μελέτη αὐτῆ τοῦ κ. Δ. Μπαλάνου θὰ δημοσιευθῆ ὀλόκληρος ἐν τῇ «Ἀναπλάσει».

ἐν καθάρῳ ὀρθοδόξῳ πνεύματι ἐπιδράσας; ἐπὶ τῶν νέων οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς αὐτήν.

Περὶ τῶν πρακτικῶν πορισμάτων τῶν, περὶ ὧν ὁ λόγος, Συσκέψων θὰ γίνῃ εἰδικώτερος λόγος, ἀλλαχοῦ.

E. MM F. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ
ΠΡΩΤΟΠΡ. ΣΒΥΤΕΡΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ τερατώδες ἔγκλημα

Ἡ κατὰ τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Τρίτης σιγερὰ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ τέως πρωθυπουργοῦ κ. Ἐλ. Βενιζέλου καὶ δὴ κατὰ μέθοδον πρωτοφανῆ εἰς τὰ ἐγκληματικά τοῦ κόσμου χρονικὰ συνετάραξεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐκ βαθέων ὀλόκληρον τὸν ἑλληνισμόν. ἔτι δὲ μείζονα προῦκάλεσε τὸν κοινὸν ἀποτροπιασμὸν ἐφ' ὅσον οἱ δολοφόνου δὲν ἐσεβάσθησαν τοῦλάχιστον τὴν συνοδούσαν αὐτὸν σύζυγόν τιν, πολλοὺς ἵποσιᾶσαν ἐκ τῆς ἐπιθέσεως τραυματισμούς. Καὶ διεφύλαξε μὲν ἀμφοτέροισ ἡ θεία πρόνοια, ἀλλ' ὁ θανάσιμος τραυματισμὸς εἰδὸς ἐκ τῶν ἀκολούθων τοῦ τέως πρωθυπουργοῦ καὶ ἡ τοιοῦτότροπος ἀνάξεις παλαιῶν πληγῶν ἐν ἡμέραις, καθ' ὧς ἐπιστεῦτετο ἐπελθῶν μὲν ὀριστικὸς ὁ κατευνασμὸς τῶν πολιτικῶν παθῶν, λήξασα δ' ἡ ὀλεθρία ἐθνικὴ διαίρεσις, καὶ ἐν αἷς ἀγνωιώδης καταβάλλεται προσπάθεια ἀντιμετωπίσεως τῶν ζωτικωτάτων προβλημάτων τῆς χώρας, τὸ ἐπιχειρηθὲν ἀνοσιούργημα λαμβάνει τὰς διαστάσεις ἀντεθνικῆς ἐπιβουλῆς παραφρόνων αὐτόχρημα ἐγκεφάλων. Καὶ θερμὴ πανταχόθεν ἀποτείνεται δέησις πρὸς τὸν Ὑψιστὸν ὅπως τὸ ἔθνος μὴ νικηθῇ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νικήσῃ ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν.

Οἱ λεγόμενοι «διανοούμενοι».

Ἡ κατ' αὐτὰς ἀνακάλυψις κομμουνιστικοῦ κέντρου ἀποτελουμένου ἐξ ομάδος ἰατρῶν καὶ ἀποσκοποῦντος εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ κομμουνισμοῦ παρ' ἡμῖν διὰ μεθόδων ἀναξίων ἀνθρώπων ἀξιούτων ν' ἀνήκωσιν εἰς τοὺς κύκλους τῶν «διανοουμένων», —διότι τὴν ἄλλην ἐκείνην εἶδθην περὶ σκοπιμὸν ὑπὸ ἰατρῶν διαδόσεως μεταδοτικῶν νόσων προτιμώμεν νὰ τὴν θεωρῶμεν ἀπίθανον—, ἡ ἀνακάλυψις, λέγομεν, τοῦ κέντρου τούτου προῦξένησε κατάπληξιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωσίαν. Γνωρίζομεν, ὅτι εἶνε εὐκόλον νὰ παρουρῶνται εἰς τὸν κομμουνισμὸν αἱ ἐργατικαὶ μάζαι ὡς εὐαπίτητοι ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων καὶ ἐνεκα τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς των, τὰς ὁποίας πιστεύουν ὅτι θὰ βελτιώσων ὅταν πολιτογραφηθῶν εἰς τὸν κομμουνιστικὸν «παράδεισον». Ἐπ' ἴσης εἶνε εὐεξήγητος ἡ ὑπερ τῆς κομμουνιστικῆς «ἰδεολογίας» παραφορὰ νέων, εἴτε διότι ἐκλαμβάνουσιν αὐτήν ὡς ἐπιδίωξιν πραγματικῶς ὑψηλῶν ἰδεωδῶν, εἴτε διὰ τὴν ροπὴν τῆς νεαρικῆς ψυχῆς πρὸς πᾶν ὅ,τι προπαγανδίζεται ὡς καινόν, εἴτε ἐκ φιλοδοξίας νὰ τομίζουν ἑαυτοὺς «πρωτοπόρους» εἰς μίαν κοινωσίαν «καθυστέρημένων». Ἀλλ' ἡ ἔννοια «διανοουμένων κομμουνιστῶν» ἀποτελεῖ τι δξύμωρον, διότι οἱ ἀνεπτυγμένοι ἀνθρώποι εἶνε ἄριστα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν εἰς τί

συνίσταται ἡ περιλάλητος ἰδεολογία, ποῖον εἶνε τὸ μέχρι σήμερον κατάντημα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς καὶ ὅποιαν θὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἐὰν ἀποβῇ παγκόσμιον παραλήρημα. Ἡ λοιπὸν πρόκειται περὶ διανοουμένων κατ' εὐφημισμὸν, ἢ περὶ ἐγκληματικῶν φάσεων μὲ ἀτοιούσας τὰς διατοητικὰς λειτουργίας.

Ἡ ἀγγλος καθηγητὴς Garstang κατὰ τὰς ἐν Παλαιστίνῃ ἀνασκαφὰς τοῦ ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῶν ἀνακτόρων τῆς Ἱερουχῆς πλάκα φέρουσαν σφηνοειδῆ ἐπιγραφὴν. Ἡ πλάξ εἶνε μικρὰ, κεκαυμένη καὶ κεκοιναμένη ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν φθορὰν τῶν τριᾶκοντα ἑκατονταετηρίδων διακρίνεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς διάφορα σφηνοειδῆ σημεῖα, ἅτινα ἀναγινωσκόμενα θὰ ὀδηγήσωσιν ἴσως, ὡς ἐλπίζεται, εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀρχείων τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν ἀγ. Γραφήν, πρὶν ἢ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ πυρπολήσῃ τὴν πόλιν διέταξεν ὅπως πάντα τὰ μέταλλα ἱερὰ τῆς πόλεως ἀντικείμενα συλλεγῶσι καὶ ἀφιερῶθωσιν εἰς τὸν Θεόν («καὶ πᾶν ἀργύριον ἢ χρυσοῖον, ἢ χαλκός, ἢ σίδηρος, ἅγιον ἔσται τῷ Κυρίῳ, εἰς θηιστῶν Κυρίου εἰσενεχθήσεται». I. Ναυῆ στ', 19,24) τὸ γεγονός τοῦτο ἐβεβαίωθη ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ ἀνακαλύψεων. Θεωρεῖται πιθανόν ὅτι αἱ ἱερογλυφικαὶ πλάκες τῆς πόλεως ἀπέμειναν ἀδικτοι καὶ ὅτι εἰς τὰς κατατάτας αἰθούσας τοῦ ἀνακτόρου ὑπὸ τοῦ σοροῦ τῶν ἐρειπίων ἐπιφυλάσσονται ἐκπλήξεις.

Πρὸ τίνος ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ οἴκου Blond et Gay τῶν Παρισίων σύγγραμμα τοῦ ἀδελφ. Salaville ὑπὸ τὸν τίτλον orientales, notions générales et éléments «Liturgies primitives». Ἰδιαιτέρον διαφέρον παρουσιάζει τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Qualités reconnues aux liturgies orientales» κεφάλαιον, ἐν ᾧ ἐξάιρεται ὁ θεολογικὸς τῶν ἀνατολικῶν λειτουργιῶν πλοῦτος καὶ ὁ πλοῦτος τῆς ἀσκητικῆς αὐτῶν διδασκαλίας, χαρακτηρίζονται δ' ἡ χορῆς τῆς ἀγ. Γραφῆς καὶ τῶν πατερικῶν στοιχείων ὡς καὶ ὁ ποιητικὸς λυρισμὸς, καὶ σημειοῦνται αἱ κατὰ τὸν συγγραφέα ἑλλείψεις καὶ ἀτέλειαι τῶν ἀνατολικῶν λειτουργιῶν, καίτοι δὲν ἀποδίδει εἰς αὐτὰς μεγάλην σημασίαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τὰς δύο τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν λήξασαν ἐβραμάδα, ὡσαύτως συνήλθε τὸ πρωτόδικον Συνοδικὸν Δικαστήριον.

Ἡ Ἐφορεία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου ἀπετελέσθη ἐκ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν σεβ. μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου Βεροῖας, Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως, Σύρου, Θεσσαλιώτιδος καὶ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Πρακτικῆς θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Ἀλιβιζάτου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθηκεν εἰς Ἐπιτροπὴν καταρτισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἱεραποστολῆς τὸν καθορισμὸν τοῦ προγράμματος τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ τῶν σχετικῶν βιβλίων. Ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ συνέλθῃ σήμερον μ. μ.

Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Βελλᾶς, καὶ Κονίτης, Ἐδέσσης, καὶ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ἐπισκεφθεῖσα τὸν ὑπὸ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ὑπουργὸν συνωμίλησεν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Ἡ διευθύνουσα Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», ὑπέβαλλε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν προϋπολογισμὸν αὐτοῦ ὅστις ἐνεκρίθη.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀναγγέλλει ὅτι ἡ Διευθύντρια τῆς ἐν Νάξῳ Σχολῆς τῶν Οὐραολίνων ἀπληθύνει ἐν αὐτῇ τὴν διδασκαλίαν τῶν Θρησκευτικῶν.

Διὰ Π. Διατάγματος ἀνεγνωρίσθη ὁ παρὰ τὸ Μοσχάτον ἰ. ναὸς τοῦ ἀγ. Κωνσταντίνου ὡς ἐνοριακός.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ <i>Καθηγητής τῆς Πανεπιστημίου</i> ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ <i>Πρωτοπρεσβύτερος</i> <i>Δι' ἑξὶ ἀριθμὸν τῶν Σύνταξιν ἀπευθύνει ἄν:</i> <i>Ἐραφεὶα "Εκκλησίας", Στοιχ. Φιλοθέης.</i>	ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ † ΖΙΧΝΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ <i>Πρόεδρος</i> † ΕΔΕΣΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ <i>Γραμμάς</i> † ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ <i>Γραμματεὺς</i>	ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ <i>Ἐπιθετικῶν δεχ. 60, Ἐξωτερικῶν φρ. 60 Ἀμι- ρικῆς δολλ. 3, Μυῶν καὶ Νυῶν ἐπισχιστικῶν Πρωτοπρεσβυτῶν δεχ. 100 Νυῶν χωρίων δεχ. 60 Ἱερῶν Ἐπιθετικῶν δεχ. 30 Φοιτητῶν καὶ ἱεροσπουδαστῶν δεχ. 30 Τὰ χρηματικὰ βιβλίωματα διαβιβάζονται: Τα- μίαν "Ἐκκλησίας" Σεβ. Μητροπ. Ἐπίσης κ. Κωνσταντίνων, Ἐραφεὶα Ἰ. Σπυρίδων.</i>
---	--	--

γεροὺς μητροπολιτικοῦ οἰκῆματος· τοῦ ποσοῦ τούτου τὰ δύο τρίτα ἤδη ἐξευρέθησαν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ σεβ. μητροπολίτου.

— Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σπάρτης ὁ σεβ. Μητροπολίτης ἔχει τὴν προεδρείαν τῆς Ἐφορείας ἢ τῶν Δ. Συμβουλίων εἰς τὰ ἐξῆς φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα: 1) εἰς τὸ ἐν Σπάρτῃ Νοσοκομεῖον «Ἅγιοι Ἀνάργυροι» ἀρτίως λειτουργοῦν πρὸς περίθαλψιν καὶ θεραπείαν κυρίως ἀπόρων τῇ δραστηρίᾳ προσπαθεῖα τοῦ σεβ. Μητροπολίτου κ. Γερμανοῦ τὸ καθίδρυμα τοῦτο ὁμημερῶς προάγεται ἐπὶ τὰ βελτίω· 2) τὸ καθίδρυμα Ἐλευθερίου Ματάλα, κερτημένον περιουσίαν δώδεκα ἑκατομμυρίων καὶ ἀπασκοποῦν εἰς παροχὴν ὑποτροφῶν εἰς μαθητὰς ἐκ Λακεδαιμόνος πρὸς στήριξιν τῶν σπουδῶν των, κατωτέρων καὶ ἀνωτέρων διὰ τὴν ἐργώδη διοίκησιν τοῦ πολυποικίλου καὶ πολυσχιδοῦς τούτου ἱδρύματος ὁ σεβ. Μητροπολίτης πολλοὺς κατέβαλε μόχθους· 3) ἡ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἰωάννου καὶ Αἰκατερίνης Γρηγορίου ἐπαγγελματικὴ σχολή, μετατραπέισα εἰς μέγα Νοσοκομεῖον διὰ συνιακτικῆς πράξεως τῆς Δ' Ἐθνοσυνελεύσεως ἄοκνοι καὶ διὰ τὸ ἱδρύμα τοῦτο κατεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου προσπάθειαι πρὸς χειραφέτησιν τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ, κατεχομένης ἔτι προσωρινῶς ὑπὸ τοῦ γυμνασίου Σπάρτης· 4) τὸ ἐπὶ τοῦ Πάριων Σανατόριον φυματιῶντων ὁ «Ἅγιος Νίκων», συντηρούμενον ἐκ κληροδοσίας Αἰκατερίνης Γρηγορίου ἀνερχομένης εἰς δώδεκα ἑκατομμύρια· πᾶσα καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου μέρμυρα ὅπως δι' εἰδικοῦ νόμου τὸ νομικὸν τοῦτο πρόσωπον ἀνασυνταχθῇ ἐπὶ νέων στερεωτέρων βάσεων. — Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ λειτουργεῖ «Ἱερατικὸς Σύνδεσμος» ἱδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ σεβ. Γερμανοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς περιθάλψεως τῶν ἀπόρων ἱερῶν διὰ τακτικῶν κατὰ μῆνα ἐπιδόματος· δι' οἰκονομικῶν καταρτίξεται κεφάλαιον ἴδιον, νῦν μὲν ἀποτελούμενον ἐξ 120.000 δεχ., διαρκῶς δὲ κατ' ἔτος αὐξανόμενον, ἵνα ἐκ τῶν τόκων αὐτοῦ παρέχεται περίθαλψις εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐφημερίων. Ἡ φιλανθρωπία ἀσκεῖται, μάλιστα κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν μεγάλων ἑορτῶν, δι' ἐράνων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου, ὅστις δὲν παύεται κατὰ καιροὺς διὰ διαλέξεων καταλλήλων διαφωτίζων τὸ ποιμνιον αὐτοῦ ἐπὶ διαφόρων θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων. Διὰ τῆς αὐτῆς τινὸς διαλέξεως ἡ Α. Σ. ἐπέτυχεν τὴν συγκέντρωσιν τοῦ πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ γυμνασίου Σπάρτης καὶ δύο διδασκαλῶν δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπαιτούμενον χρηματικῶν ποσοῦ, ἅτινα εὑρίσκονται ἐν ἀθλιωτάτῃ καταστάσει. Ἐπὶ τούτοις παρασκευάζεται καὶ ἡ ἱδρυσις φιλοπύχου ταμείου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῇ 28 ἡξάντος μετὰ πατριαρχικὴν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Καίρῳ ναφ τοῦ ἁγ. Νικολάου ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ πρωτευούσῃ νέου πατριαρχικοῦ οἴκου, εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ὁποῦ συντέλεσε καὶ γενναῖα δωρεὰ τοῦ κ. Θ. Κότσινα, εἰς ἐπιβράβευσιν τῆς ὁποίας ὁ Πατριάρχης ἀπένευμεν αὐτῷ τε καὶ τῇ μητρὶ του τὸν χρυσοῦν σκαυρὸν τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Κατὰ τὴν τελετὴν ἐλέγθησαν ἐπὶ καιροὶ προσφωνήσεις.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Παγκόσμιος Σύνδεσμος διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν: Μία ἀληθινὴ ἱστορία. Μετάφρασις Εἰρήνης Ἀμ. Ἀλιβιζάτου. Ἀθήναι 1933. — Διδακτικὸν παιδικὸν διήγημα σοσηδίδος κυρίας με ἥρωα· δις ἑγγονὸν τινὰ τοῦ ἀγαπητοῦ εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον τῆς Σκανδιναυῆς φιλανδοῦ συγγραφέως Fosselius.

Ἐμμ. Γ. Μιτυληναίου, κ. θ., Πρωτοπρεσβυτέρου, τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ζωὴν μας. Πρακτικὰ διδάγματα ἐκ τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων (σχελετοὶ κηρυγμάτων). Τεύχος Β'. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας» Ἀθῆναι, τύποις Φοίνικος, 1932. — Λίαν χρησιμὸν βοήθημα εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας καὶ τοὺς ἱεροσπουδαστὰς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν κλήρον ἐν γένει.

«Θεολογία» Περιοδικὸν ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον κατὰ τριμηνίαν προνοίᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. Τόμος ἐνδέκατος. Τεύχος β'. Ἰούλιος 1933. — Περιεχόμενα: Οἱ ἱεροκήρυκτες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Μητροπολ. Γορτυνῶν καὶ Μεγυπόλεως Πολυκάριου. Ἡ Δημόδης Ἐκκλησιαστικῆς Ποίσεως τῶν Βυζαντινῶν, ὑπὸ Ἐμμ. Γ. Παντελάκη, Καθηγητοῦ. Ἡ Γ' Οἰκουμένη. Σύνοδος ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ τῇ πεντακαιδεκάτῃ ἑκατονταετηρίδι (431—1931) ὑπὸ Ἀδ. Ν. Διαμαντοπούλου. Αἱ Σύνοδοι τοῦ Γεωργίου Λάντου, Σύννοδος τοῦ 1474, Σύνοδος τοῦ 1486 ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἀγαθαγγέλου Σηρουχάκη. Γρηγόριος ὁ Ἀργυροκάστριτης ὑπὸ Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου. Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1878 καὶ ὁ Κίτρος Νικόλαος, ὑπὸ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ Κριτικῶν καὶ Βιβλιογραφικῶν Δελτίον.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Ἄρτης

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 81-83 τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου 1932 διατάγματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ TAKE ἰσχυροῦσῶν διατάξεων», καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐξῆς: 1) ἁγίου Γεωργίου ἐν Κομποτίῳ 2) ἁγίου Γεωργίου ἐν Ρεϊκιῶσι, 3) ἁγίου Μηνῆ ἐν Πολιάγῳ καὶ 4) ἁγίας Βαρβάρας ἐν Καταβόθρῳ. Ὅριζομεν δὲ πρὸς υποβολὴν τῶν σχετικῶν αἰτήσεων τῶν υποψηφίων μετὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ ὄψ ἀνω Διατάγματος πιστοποιητικῶν προθεσμίαν μέχρι τῆς 30ης Ἰουνίου 1933. Ἐν Ἄρτῃ τῇ 1 Ἰουνίου 1933. † Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων.

Ἱ. Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ ν. 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταβάλωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς ἐνορίας Κρουνερίου ὅπως υποβάλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 11ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. τὰς ἐγγράφους αἰτήσεις των μετὰ τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου (ἄρθρον 83) πιστοποιητικῶν. Ἐν Σιατίστῃ τῇ 24 Ἰουνίου 1933. Ὁ Γεν. Αρχιερατικὸς Ἐπίτροπος † Οἰκονόμος Ν. Δάσδας.

Ἱ. Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου

Προκειμένου νὰ ἀνικηρόψομεν υποψηφίους διὰ τὰς κενὰς θέσεις ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν Ἄλτομηρῶν τ. δ. Ἀβίας καὶ Στοῦπας Λεύκτρον τ. δ. καὶ Γουρνίτων τ. δ. Καρδαμύλης συμφώνως τῷ νόμῳ προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα ὅπως μέχρι τῆς 10ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. υποβάλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεως τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ (ἄρθ. 83 Κωδ. Νόμ. 5439). Ὁ Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονύσιος.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι